

другъ. Азъ съмъ длъженъ поне на васъ да кажа истината, за да вземете мѣрки. Болестъта на Боря е опасна. Очитѣ му сж съвсѣмъ слаби, развитието напрѣдва. И ако той не остави всѣка работа; ако не пази пълно спокойствие — не е чудно, че може да изгуби зрѣнието си. Това забѣлѣзахъ още при оная картина, що работи за изложбата. Тогава той се прѣсили и болестъта все напрѣдва.

М а р а. — Съзната. Какво говорите, докторе!

Л ѣ к а р ѣ т ѣ. -- Щомъ съгледва изплашеното лице на Мара Разбира се, още не е тѣй опасно, но — — Все още сърбятъ ли го очитѣ?

М а р а. — Насърбяватъ го.

Л ѣ к а р ѣ т ѣ. — Прѣмива ли се редовно съ лѣкарството.

М а р а — Погледва го мълчаливо.

Л ѣ к а р ѣ т ѣ — Сигоръ, едва ли му идва на умъ!

М а р а — Да е дѣте, да го накарамъ силомъ.

Л ѣ к а р ѣ т ѣ — Тогава, азъ вдигамъ ржцѣ.

М а р а — Говорете му вие, защото отъ менъ не чува.

XIII

Сжщитѣ и Борьо.

Б о р ъ о — Влиза ржжува се съ Лѣкаря. Здравей!

Л ѣ к а р ѣ т ѣ — Като по гледа въ очитѣ. Да; но азъ ще ти се карамъ.

Б о р ъ о — Бжди спокоенъ, Митьо. Понѣкога очитѣ сж едно зло, че е принуденъ човѣкъ да гледа мизерията на около си.

Л ѣ к а р ѣ т ѣ — Строго. То не е важно, но азъ искамъ ти да изпълнявашъ онова, което ти казвамъ. За единъ художникъ очитѣ сж всичко. Става. Чакай да ти видя очитѣ. Отиватъ къмъ прозореча.

Мълчание.

Слѣдъ прѣгледа се дрѣпватъ по мѣстата си

Л ѣ к а р ѣ т ѣ — Сериозно. Азъ ще те моля, Борьо, да викашъ другъ лѣкарь. Може би защото сме другари отъ дѣтинство — да нѣмашъ нуждната вѣра въ мене и ---

Б о р ъ о — Какво говоришъ, Митьо?